

Was ze reeds lang onderweg? Niemand wist het. Voor haar leek het alsof ze nog maar net vertrokken was, voor anderen leek het al een eeuwigheid. In ieder geval had ze reeds een hele weg afgelegd. Gepakt en gezakt was ze vertrokken, enkel de volgens haar noodzakelijke spullen, herinneringen en vragen, had ze in haar grote rugzak gestouwd.

Nu was ze moe, ze had een lange klim achter de rug, nog wat nahijgend zat ze op een bankje en genoot ze van het uitzicht.

Telkens ze achterom keek, zag ze in de verte een man stappen: geen aarzelende tred, wel langzaam, rustig, een trekker die alle tijd van de wereld had.

Hier op het bankje kun je even op adem komen, hoorde ze zichzelf mompelen. Dat tegen zichzelf praten was al enige tijd aan de gang. Eerst had ze het wat onwennig gevonden, maar nu vond ze het leuk om naar zichzelf te luisteren: haar innerlijke stem – die best aangenaam klonk – vertrouwde haar de leukste en wildste ideeën toe. Ze had beslist om heel even haar ogen te sluiten en te genieten van het tsjirpen van de krekels...

Hoelang ze op het bankje zat of hoelang ze haar ogen gesloten had, wist ze niet, tijd speelde immers geen rol meer. Ze leek wakker te schrikken toen het krakende bankje haar eraan herinnerde dat de wandelaar naast haar was komen zitten.

Stoort het, juffrouw?

Neen, uiteraard niet, hebt u voldoende plaats?

Natuurlijk, juffrou, ik ben het veel ruimte innemen ontgroeid.

Ze monsterde hem: ouder dan haar papa, maar niet ouder dan opa, kalend, stevig gebouwd, buikje, grote rugzak, wandelstok, vreemde maar geruststellende geur, niet buiten adem, geoefend dus.

Al lange tijd onderweg, juffrouw?

Er had een lange stilte geklonken.

Ik weet het niet meer, moest ze toegeven.

Niet erg, na een tijd weten we niet meer hoe lang we reeds onderweg zijn, maar onderweg zijn we allemaal.

En u? probeerde ze voorzichtig

Hmm, ik het niet meer weet, lang dus, maar graag...

"Graag"?

Ja, graag. Ik ben al heel mijn leven graag onderweg, het stappen, het rusten, me verbonden voelen met de natuur en met andere mensen, het praten om zo wat te leren van anderen... Het helpt me allemaal en al lijkt mijn tocht me steeds verder weg te leiden, toch voel ik dat ik mijn doel nader...

Er was een lange, maar niet onaangename stilte gevallen. Ze zag dat de zon besloten had zich wat meer achter de wolken te verschuilen.

Ik moet voortmaken, indien ik voor het vallen van de avond mijn slaapplek wil bereiken.

Dat begrijp ik, bromde hij zacht instemmend.

Ik laat u, geniet nog van uw tocht en bedankt voor de babbel en het gezelschap, een aangeleerd afscheidszinnetje.

Ze stond op, gooide met enige moeite haar zware rugzak over pijnlijke schouders en zette een eerste stap.

Nu zag hij de rugzak.

Wacht even, ik zou u graag vertellen, haastte hij zich, over uw rugzak.

Verbaasd, misschien verdwaasd, had ze hem aangekeken.

Over mijn rugzak?

Jaja, over uw rugzak, zet u nog even, juffrouw, ik heb niet veel van uw tijd nodig, niet veel, ook niet weinig.

Zuchtend plantte ze haar rugzak neer en plofte ze opnieuw op de bank.

Luister, zei hij, we zijn allemaal reizigers en ieder van ons zeult met een rugzak rond. Rugzakken zijn doorgaans van goede makelij. Heel wat reizigers hebben een grote rugzak, een zak waarin veel kan gedragen worden, soms misschien meer dan er gedragen kan of moet worden. Anderen hebben een kleine rugzak, misschien omdat ze niet veel te dragen of te verdragen hebben of misschien omdat ze geleerd hebben te trekken met een kleine rugzak. Of hij gezien had hoe somber ze keek of dat ze misschien gezucht had, ze wist het niet, in ieder geval ging hij verontschuldigd verder.

Het spijt me, ik wou het niet over de inhoud van je rugzak hebben, wel over je rugzak zelf. Kijk, zei hij, wanneer je besluit een lange reis te maken, dan speelt de grootte van je rugzak weinig rol. Velen vergapen zich op wat er voor hen allemaal in de rugzak moet en vergeten hoe ze hun rugzak zelf zullen dragen, want dragen dat moeten we allemaal.

Er viel een stilte, alsof hij verwachtte dat ze zou reageren, aanvullen of misschien tegenspreken. Het leek alsof hij wat zachter gaan praten was, aangenamer zonder belerend te zijn, zo stond het haar voor.

Kijk, hij plaatste zijn rugzak voor haar voeten, kijk en vergelijk. Jouw rugzak heeft te smalle schouderbanden: wat je ook in je rugzak meedraagt, vérdraagt, licht of zwaar, het zal in je schouders snijden. Brede schouderbanden lijken je rugzak lichter te maken en helpen je je zwaarste lasten te tillen. Aan jouw rugzak ontbreekt er ook een borstband. Géén borstband betekent dat je schouders extra veel last moeten opvangen, dat je dreigt krom te lopen, af te wijken van je pad, door alles wat je met je meedraagt, dat je geen connectie maakt met het huis van je gevoel, met je hart... En jammer genoeg heb je geen heupband, zodat veel last, en misschien ook dit gesprek, op je heupen zal beginnen werken...

Even zweeg hij alsof hij zijn gedachten wat beter wou ordenen.

Hou goed voor ogen, juffrouw, ik wil niet in je rugzak kijken of hem voor jou dragen, we zijn allemaal reizigers, ieder van ons moet dragen wat hij te dragen heeft: de ene draagt nu zware lasten en wil niet dat iemand van hem of van haar overneemt, de andere draagt nu een lichte last en beseft wel of niet dat hij morgen of later misschien een zware last te dragen zal hebben. Maar onthoud dat het niet de last is die zwaar is, wel de wijze waarop je je rugzak leren dragen hebt, het zijn de banden die je helpen.

De zon had beslist zich niet meer achter de wolken te verschuilen.

Ze zuchtte - misschien iets te luid - en knipperde met haar ogen.

Dankuwel voor uw goede raad, zei ze, indien het kan, zal ik er bij mijn volgende aankoop er rekening mee houden.

Uit de stilte die viel, hoorde ze – op het tsjirpen van de vrolijke krekels na – niets.

Ze ontdekte dat ze alleen was, dat de bank leeg was.

Naast haar zat geen man die ouder was dan haar papa, maar zeker niet ouder dan opa. Nergens was de kalend, stevig gebouwde man te bespeuren. Zelfs de vreemde, maar geruststellende geur was afwezig.

Aan haar voeten lag wel een lege rugzak. Een rugzak met brede schouderbanden, een flinke borstband en stevige heupband en vreemd genoeg ook een knoert van een wandelstok.

Kom, het wordt tijd om verder te trekken, zei haar innerlijke stem lief tegen haar.

Ze leegde haar rugzak en laadde wat ze met zich meedroeg, de voor haar noodzakelijke spullen, herinneringen en vragen, stuk voor stuk voorzichtig over in haar nieuwe rugzak.

Ik moet voortmaken, indien ik voor het vallen van de avond mijn slaapplek wil bereiken.

Ze stond op, gooide met de nieuwe rugzak over de schouder en zette een eerste stap. Bij het aangespen van alle banden voelde ze zich gedragen door sterke schouders en een huis van hart en de heupband die zorgde ervoor dat haar last haar niet meer op haar heupen werkte.

Voor ze zich oriënteerde om niet meer van haar pad af te wijken, kerfde ze met haar zakmes nog snel een hartje in de wandelstok.

Wat extra steun kun je steeds gebruiken, fluisterde haar innerlijke stem.

En toen zag ze heel in de verte een man stappen: geen aarzelende tred, wel langzaam, rustig, een trekker die alle tijd van de wereld had.

© JVL voor www.mosterdzaad.be

Vrij naar Deuteronomium 1,31 en *Footprints in the sand* (waarschijnlijk van Mary Stevenson (1922-1999))